

ПРОФЕСІЯ «ВЧИТЕЛЬ ОСНОВ ЗДОРОВ'Я»: НОРМАТИВНА БАЗА СТАНОВЛЕННЯ

А Здійснено аналіз нормативних документів та наукових досліджень, які обґрунтовують поняття «професія», «кваліфікація», «вчитель основ здоров'я». Проаналізовано, за якими освітньо-кваліфікаційними рівнями вітчизняної педагогічної освіти забезпечується підготовка педагогічних працівників за напрямом та спеціальністю «Здоров'я людини», що надає кваліфікацію «Вчитель основ здоров'я». Виявлено, які галузі знань потенційно готові забезпечити підготовку вчителів предмета на освітньо-кваліфікаційних рівнях «бакалавр», «спеціаліст», «магістр».

Ключові слова: професія, кваліфікація, вчителі основ здоров'я, предмет «Основи здоров'я».

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Серед законодавчих нормативних документів, які унормовують становлення професії «Вчитель основ здоров'я», перш за все для нас цікавим є Національний класифікатор України ДК 003:2010 (на зміну ДК 003:2005) «Класифікатор професій», розроблений Державним Комітетом України з питань технічного регулювання та споживчої політики на виконання постанови Кабінету Міністрів України від 04.05.1993 № 326 «Про Концепцію побудови національної статистики України та Державну програму переходу на міжнародну систему обліку і статистики». Професійні назви робіт, які наведені у цьому класифікаторі, рекомендовано застосовувати під час утворення нових назв професій та посад у зв'язку з розвитком нових видів економічної діяльності та технологій [10].

Підготовка педагогів відповідно до потреб загальноосвітніх навчальних закладів у кадрах з певного напрямку у т. ч. з предмета «Основи здоров'я», забезпечення їх готовності до викладання не менше ніж двох шкільних предметів, регламентується листами та наказами Міністерства освіти і науки України 2007-2014 р.р. [3; 12; 13] з переліками напрямів (спеціальностей), додаткових спеціальностей і спеціалізацій, за якими здійснюється підготовка педагогічних працівників освітньо-кваліфікаційних рівнів бакалавра, спеціаліста, магістра».

Виявити освітньо-кваліфікаційний рівень випускників вишів, що матимуть кваліфікацію «Вчитель основ здоров'я», допоміг навчально-методичний комплекс дисциплін фахової підготовки бакалавра за напрямом «Здоров'я людини», розроблений колективом науковців за загальною редакцією С. Страшка [9].

Науково-теоретичну базу дослідження складають здобутки вітчизняних учених, у яких розкриваються різнопланові питання характеристики та вимог до освітньої діяльності вчителів основ здоров'я. Питання викладання основ здоров'я, які окреслюють особливості праці вчителя предмета, розглядають В. Бабич, Н. Беседа, Т. Войченко, Н. Будна, Л. Ващенко, Т. Воронцова та В. Пономаренко, М. Гончаренко, Л. Горяна, А. Дрізуль, В. Єфімова, Г. Жирська, В. Зайцев, І. Зенченков, О. Кікінеджи, Н. Поліщук, А. Радченко, С. Страшко, Л. Сидоренко, Є. Сливка, Г. Тимченко, В. Шахненко, О. Шевчук.

Метою статті є аналіз нормативної бази, яка визначає становлення та професії «Вчитель основ здоров'я» та виявити, через які галузі знань вищої педагогічної освіти та на яких освітньо-кваліфікаційних рівнях здійснюється підготовка вчителів основ здоров'я в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Від професіоналізму вчителя, його вміння організувати навчальний процес, передбачити можливу зміну обставин, адаптуватися в мінливому світі залежать успіхи учнів. «Розвиток системи освіти, вимушеної реагувати на виклики часу, можливий тільки за умови високої компетентності педагогічних працівників. Найкращі ідеї та починання в системі освіти можуть бути загублені через відсутність професіоналізму педагога» [14, с. 5]. Безумовно, питання становлення професіоналізму вчителів стали ключовими питаннями педагогіки. Для нової професії «Вчитель основ здоров'я» вони є особливо актуальними.

Для обґрунтування сутності професії «Вчитель основ здоров'я» доцільно уточнити зміст поняття «професія». Нормативне трактування останнього подано в Національному класифікаторі України ДК 003:2010 «Класифікатор професій», розробленого Державним Комітетом України з питань технічного регулювання та споживчої політики. Документ затверджений наказом Держспоживстандарту України від 27.07.2010 № 357. За основу розроблення Класифікатора професій було прийнято Міжнародну стандартну класифікацію професій (ISCO 88: International Standard Classification of Occupations/ ILO, Geneva), яку Міжнародна конференція статистики праці Міжнародного бюро праці рекомендувала для переведення національних даних у систему, що полегшує міжнародний обмін професійною інформацією [10].

Опис розділів класифікації виконано за дев'ятьма групами професій: законодавці, вищі державні службовці, керівники, менеджери (управителі); професіонали; фахівці; технічні службовці; працівники сфери торгівлі та послуг; кваліфіковані робітники сільського та лісового господарств, риборозведення та рибальства; кваліфіковані робітники з інструментом; робітники з обслуговування, експлуатації та контролювання за роботою технологічного устаткування, складання устаткування та машин; найпростіші професії [7; 10].

Попередній Класифікатор професій 2005 р. містив ті ж самі групи професій. Є. Лузік у підручнику «Педагогіка вищої школи» [6] зазначає, що «загальний перелік посад надто подрібнений і деталізований, що, у зв'язку з обов'язковим зазначенням у стандарті первинної посади, неминуче тягне за собою таку саму подрібненість напрямів і спеціальностей вищої освіти, що не відповідає європейським і світовим тенденціям. Тільки професій перших двох (з дев'яти) розділів «Законодавці, вищі державні службовці, керівники, менеджери (управителі)» та «Спеціалісти» Класифікатора професій, які потребують як мінімум повної вищої освіти, нараховується понад 300. З урахуванням розширення їхньої кількості через зазначення неконкретизованих «інших» професій («інших ... підрозділів», «інші керівники», «інші спеціалісти», «інших сферах», «інших галузях», «інших видах економічної діяльності» тощо), їх перелік стає практично безмежним, а відповідних їм посад тим більше». Тому в документі про вищу освіту достатньо вказувати лише так звану освітню кваліфікацію у формі зазначення освітньо-кваліфікаційного рівня та напряму або спеціальності вищої освіти. Це відповідає б нормі Класифікатора професій, за яким кваліфікація «визначається рівнем освіти та спеціалізацією». Запис кваліфікації «через назву професії», «через професійні назви робіт» (так звана професійна кваліфікація), здається, зумовлюватиме і закріплюватиме роздрібнення спеціальностей згідно з надто великим числом професій і швидше за все є тупиковою стратегією гонити спеціальностей за стрімкою диференціацією ринку праці. Такої ситуації можна було б уникнути, прийнявши іншу стратегію співставлення професій і в принципі необмежених за кількістю спеціалізацій у межах укрупнених і розумно сконцентрованих спеціальностей (прив'язаних до видів економічної діяльності). Водночас доцільно зазначити потрібні освітні кваліфікації у відповідних кваліфікаційних характеристиках професій працівників і конкретних посад. У даний спосіб можна було б пов'язати кваліфікації працівників, що характеризуються, як зазначалося, «рівнем освіти та спеціалізацією» (на основі компетентнісного підходу), та кваліфікації (рівні) професійної діяльності, що визначаються «складністю та обсягом завдань та обов'язків робіт» [6, с. 21].

Концептуальні положення, структурна побудова та основні характеристики професійних угруповань зазначеного класифікатора загалом відповідають Міжнародній стандартній класифікації професій 1988 р. ISCO-88. Класифікатор професій [10] побудовано за методологічними засадами ISCO-88 стосовно положень щодо роботи та кваліфікації, структурної побудови й головних характеристик професійних угруповань. Основні поняття Класифікатора професій [Класифікатор професій ДК 003-2005 / Держстандарт України. – Київ : Соцінформ, 2006. – 746 с.] зазначено нижче.

Кваліфікаційний рівень виконуваних робіт залежить від вимог до освіти, професійного навчання та практичного досвіду працівників, спроможних виконувати завдання та обов'язки. Професії, пов'язані з виконанням робіт високої кваліфікації, вимагають

від особи кваліфікації на рівні молодшого спеціаліста.

Об'єктами класифікації в Класифікаторі професій є професії. Кодування об'єктів класифікації виконано за фасетним методом.

Кваліфікація визначається, як «рівень спеціальних знань та практичних навичок, який дозволяє працівникові виконувати роботу певного ступеня складності; ступінь придатності, підготовленості до будь-якого виду праці» [1, с. 532].

Робота є статистичною одиницею, що класифікована відповідно до кваліфікації, необхідної для її виконання.

Слово «професія» (з латинської – proficuo, proficiat; з англійської – profit; з французької – profit) означає дохід, прибуток, вигоду. Професія – це «рід занять, трудової діяльності, що вимагає певних знань і навичок, та є для кого-небудь джерелом існування» [1, с. 1177].

Спеціальність – основна кваліфікація; професія, фах [1, с. 1364]; вид або рід діяльності (професія), що приносить дохід. Ці поняття синонімізуються [11].

У дипломі спеціаліста (молодшого спеціаліста) чи в іншому документі про професійну підготовку кваліфікація схарактеризована через назву спеціальності (професії) (інженер-механік, економіст, секретар-стенографіст, вчитель основ здоров'я середнього навчально-виховного закладу та ін.).

Кваліфікація залежить від рівня освіти та спеціалізації.

«Спеціалізація» – вузький напрям діяльності у рамках певної спеціальності («спеціальність у спеціальності») [11]. Вона пов'язана як із необхідною галуззю знань, застосовуваними інструментами чи устаткуванням, так і з продукцією, яку виготовляють, або з послугами, що надають, відповідає певною мірою деталізованому колу професійних завдань та обов'язків. Необхідного рівня освіти досягають завдяки реалізації освітніх, освітньо-професійних та освітньо-наукових програм підготовки; він має в цілому відповідати колу та складності професійних завдань й обов'язків [10].

Ознаки класифікації розташовано в такій послідовності: рівень освіти (перший рівень класифікації – розділи професій); спеціалізація (другий, третій, четвертий рівні класифікації – підрозділи, класи та підкласи професій); кваліфікаційний рівень робіт, що виконують (п'ятий рівень класифікації – групи професій).

Системою стандартів вищої освіти, куди входять державний та галузеві стандарти вищої освіти, стандарти вищої освіти ВНЗ, забезпечується реалізація системи вищої освіти, «яка динамічно реагує на зміни ринку праці та задовольняє різнопланові потреби громадян України», потребу суспільства у підготовці спеціалістів із нових спеціальностей, розширення можливостей використання фахівців [5, с. 231].

Відповідно до Закону України «Про загальну середню освіту» «педагогічним працівником повинна бути особа з високими моральними якостями, яка має відповідну педагогічну освіту, належний рівень професійної підготовки, здійснює педагогічну

діяльність, забезпечує результативність та якість своєї роботи, фізичний та психічний стан здоров'я якої дозволяє виконувати професійні обов'язки в навчальних закладах системи загальної середньої освіти» [4].

Новою спеціальністю, затребуваною в загальній середній освіті внаслідок закономірної реакції суспільства на невпинне погіршення здоров'я підростаючого покоління, є спеціальність «Учитель основ здоров'я». З 2001 р., коли предмет «Основи здоров'я» було введено до програми 1 класу початкової школи (Державний стандарт початкової загальної освіти 2000 року), проблема підготовки вчителя основ здоров'я не стояла гостро, оскільки викладали його вчителі початкових класів. З 2005 р. розпочалось впровадження основ здоров'я в основній школі (Державний стандарт загальної середньої освіти 2004 року [2]), яка не мала спеціально підготовлених фахівців з цього предмета. Єдиним документом, яким регламентувався підбір кадрів з викладання основ здоров'я у 2005-2011 рр. був Лист Міністерства освіти і науки України від 14.06.2005 № 1/9-321 «Методичні рекомендації щодо вивчення навчальних дисциплін у 5-х класах у 2005/2006 навчальному році. Основи здоров'я». У цьому документі зазначено, що «нова парадигма навчання основам здоров'я потребує й відповідної підготовки педагогічних кадрів. Здійснювати це можна двома шляхами: навчати у педагогічних навчальних закладах за відповідними спеціальностями та через систему підвищення кваліфікації вчителів» [8].

Оскільки вищі педагогічні навчальні заклади у 2006 р. тільки розпочали підготовку фахівців із предмета «Основи здоров'я» (після затвердження Галузевого стандарту вищої освіти зі спеціальності 6.010100 – «Валеологія»), то викладати предмет рекомендовано вчителям, які пройшли відповідне навчання на курсах підвищення кваліфікації у системі післядипломної педагогічної освіти. Окрім них, це могли бути також учителі, які мали досвід роботи з викладання валеології; вчителі біології, основ безпеки життєдіяльності; вчителі, які мали досвід роботи у превентивних проектах (наприклад, «Рівний-рівному»).

Вищезазначеним Листом Міністерства освіти і науки України рекомендовано інститутам післядипломної педагогічної освіти проводити «курси перепідготовки вчителів із використанням кращого вітчизняного та зарубіжного досвіду», районним та міським методичним кабінетам – семінари для якісного забезпечення викладання предмета «Основи здоров'я» [8].

Підготовка вчителів основ здоров'я у педагогічних і класичних університетах, педагогічних коледжах (училищах), відповідно до затверженого наказом Міністерством освіти і науки України від 13.05.2014 № 586 переліку напрямів (спеціальностей), що поєднуються з додатковими спеціальностями і спеціалізаціями, за якими здійснюється підготовка педагогічних працівників освітньо-кваліфікаційних рівнів бакалавра, спеціаліста, магістра [3] може здійснюватися за трьома галузями знань: 0101 – «Педагогічна освіта»; 0102 – «Фізичне виховання, спорт і здоров'я людини»; 0401 – «Природничі науки».

Особливістю підготовки вчителя основ здоров'я є те, що з метою зменшення кількості спеціальностей, воно здебільшого здійснюється за подвійними педагогічними спеціальностями. Друга спеціальність передбачає впровадження 25–35 % кредитів у циклі професійної та практичної підготовки (за рахунок кредитів його варіативного компонента) [9, с. 4].

Відповідно до затверженого наказом Міністерства освіти і науки України від 05.06.2014 № 586 переліку напрямів (спеціальностей), що поєднуються з додатковими спеціальностями і спеціалізаціями, за якими здійснюється підготовка педагогічних працівників освітньо-кваліфікаційних рівнів бакалавра, спеціаліста, магістра [3], з трьох галузей знань тільки в одній – «Фізичне виховання, спорт і здоров'я людини» передбачений напрям підготовки «Здоров'я людини» – 6.010203, де основною кваліфікацією є «Вчитель основ здоров'я». Професії, яку набувають випускники на різних освітньо-кваліфікаційних рівнях різняться. А саме: на рівні бакалавра спеціальність одна – учитель основ здоров'я; на рівні спеціаліста та магістра – поєднана з певною додатковою спеціальністю: «Корекційна освіта (логопедія)»; «Соціальна педагогіка», «Фізичне виховання», «Практична психологія (за видами)», «Біологія» чи спеціалізацією «Позашкільна освіта». У переліку набутих випускниками кваліфікацій – професія вчителя основ здоров'я, організатора валеологічної служби в дошкільних, загальноосвітніх навчальних і реабілітаційних закладах.

Бакалаври – вчителі фізичної культури (напрямок 6.010201 – «Фізичне виховання»), здобуваючи подальшу освіту спеціаліста та магістра, можуть оволодіти додатковою спеціальністю 7.01020301 (спеціаліст) чи 8.01020301 (магістр) – «Здоров'я людини» і отримати кваліфікацію «Вчитель фізичної культури та основ здоров'я».

У галузі 0101 – «Педагогічна освіта» спеціальність «Здоров'я людини» визначена однією із додаткових у напрямі 6.010102 – «Початкова освіта». Додатково до кваліфікації бакалавра «Вчитель початкової школи» при здобутті освітньо-кваліфікаційного рівня спеціаліст та магістр випускник набуває таку кваліфікацію «Вчитель основ здоров'я та медико-санітарної підготовки».

Галузь 0401 – «Природничі науки», напрямом 6.040102 – «Біологія» містить, з-поміж інших, додаткову спеціальність «Здоров'я людини», яку можуть набути бакалаври вчителі біології. Професією вчителя основ здоров'я можна оволодіти при здобутті освітньо-кваліфікаційних рівнів «спеціаліст» і «магістр». Кваліфікація вчителя визначена як: «Біолог. Вчитель біології, екології та основ здоров'я. Організатор валеологічної служби в дошкільних, загальноосвітніх навчальних і реабілітаційних закладах» (спеціаліст); «Біолог. Викладач біології. Вчитель біології, екології та основ здоров'я. Організатор валеологічної служби в дошкільних, загальноосвітніх навчальних і реабілітаційних закладах» (магістр).

У збірці «Навчально-методичний комплекс дисциплін фахової підготовки бакалавра за напрямом «Здоров'я людини», виданої Інститутом педагогіки

та психології Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова, автори зазначають: «Потреба шкіл України в учителях основ здоров'я полягає в затребуваності понад 20 тис. осіб. Викладання цього предмета здійснюється сьогодні з 1 по 9 клас, а з 2018 року він буде впроваджений і в старшій школі. Підготовку вчителів розпочато лише в кількох університетах, а це означає, що з такими темпами Україні вдасться «задовольнити» потребу у фахівцях лише у ХХІ столітті» [9, с. 4].

Станом на 2013–2014 н. р. у Сумській області з предмета «Основи здоров'я» відсутні дипломовані спеціалісти. За дослідженнями, його викладають учителі біології (48,2 %); інших природничих предметів (10,5 %); початкових класів (7,6 %); філологічних предметів та трудового навчання (по 6,9 %) та інших предметів у меншій кількості.

Проблема, зазначена науково-педагогічними працівниками педагогічного ВНЗ, а також виявлена нашим дослідженням, вимагає негайного вирішення. Найшвидше це можна зробити у післядипломній педагогічній освіті єдиним шляхом – оперативною підготовкою вчителів, які вже зараз викладають основи здоров'я у загальноосвітньому навчальному закладі.

Висновки. Отже, поняття «професія» синонімізується з поняттям «спеціальність». Набуття спеціальності відповідає здобуттю професії. Професію вчителя основ здоров'я набувають випускники ВНЗ, які здобувають освіту за напрямом чи додатковою спеціальністю «Здоров'я людини». Професійна підготовка вчителів основ здоров'я вищими педагогічними навчальними закладами розпочата з 2006 року. На даному етапі вона здійснюється за освітньо-кваліфікаційними рівнями бакалавра, спеціаліста, магістра у трьох галузях знань: 0101 – «Педагогічна освіта»; 0102 – «Фізичне виховання, спорт і здоров'я людини»; 0401 – «Природничі науки». Тільки галуззю «Фізичне виховання, спорт і здоров'я людини» передбачено здобуття професії вчителя основ здоров'я як основної та на всіх трьох освітньо-кваліфікаційних рівнях.

Вирішення проблеми зменшення кількості спеціальностей і певного їх об'єднання сприяло тому, що кваліфікація «Вчитель основ здоров'я» надаєть-

ся разом з іншою кваліфікацією (подвійна педагогічна спеціальність).

Проблема відсутності фахівців з предмета «Основи здоров'я», через низькі темпи їх підготовки педагогічними ВНЗ, ставить вимоги до системи післядипломної педагогічної освіти з оперативної підготовки вчителів до викладання предмета.

Перспективи подальших розвідок у даному напрямку. Становлення професії «Вчитель основ здоров'я» відбувається сьогодні в системі післядипломної педагогічної освіти. Наші подальші дослідження спрямовуються на розкриття змісту навчального процесу, здійснюваного на курсах підвищення кваліфікації педагогічних працівників, актуалізацію методичної роботи, як важливого етапу професійного зростання вчителів основ здоров'я в міжкурсовий період.

📖 Список використаних джерел

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [уклад. і гол. ред. В. Т. Бусел]. – Київ, Ірпінь : Перун, 2003. – 1440 с.
2. Державний стандарт базової і повної середньої освіти : постанова Кабінету Міністрів України від 14 січня 2004 р. № 24. – Київ, 2004.
3. Деякі питання поєднань напрямів (спеціальностей) з додатковими спеціальностями і спеціалізаціями, за якими здійснюється підготовка педагогічних працівників освітньо-кваліфікаційних рівнів бакалавра, спеціаліста, магістра : наказ Міністерства освіти і науки України від 13.05.2014 № 586 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0594-14/page#n22ion>, courses postgraduate training, express courses, methodical work.
4. Закон України «Про загальну середню освіту» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/651-14>.
5. Кузьмінський, А. І. Педагогіка вищої школи : навч. посіб. / А. І. Кузьмінський. – Київ : Знання, 2005. – 486 с.
6. Лузік, Є. В. Педагогіка вищої школи : підручник / Є. В. Лузік, В. П. Андрущенко, І. Д. Бех, І. С. Волошук [та ін.] ; за ред. В. Г. Кременя, В. П. Андрущенко, В. І. Лугового. – Київ : Педагогічна думка, 2009. – 256 с.
7. Мельник, С. В. Освітньо-професійні стандарти у контексті реформування системи підготовки кадрів / С. В. Мельник. – Луганськ : Віртуальна реальність. – 2008. – 278 с.
8. Методичні рекомендації щодо вивчення навчальних дисциплін у 5-х класах у 2005/2006 навчальному році. Основи здоров'я : лист Міністерства освіти і науки України від 14.06.2005 № 1/9-321.
9. Навчально-методичний комплекс дисциплін фахової підготовки бакалавра за напрямом «Здоров'я людини» : наук.-метод. зб. / кол. авт. // заг. ред. С. В. Страшка. – Київ : Освіта, 2013. – 360 с.
10. Національний класифікатор України. Класифікатор професій ДК 003:2010 Електронний ресурс / Держспоживстандарт України. – Режим доступу : http://hriga.com/docs/327_KP.htm.
11. Отличие специальности от специализации [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://otvet-plus.ru/o-specialia.htm>.
12. Про введення в дію переліку спеціальностей, за якими здійснюється підготовка фахівців у вищих навчальних закладах за освітньо-кваліфікаційними рівнями спеціаліста і магістра, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 27 серпня 2010 р. № 787 : наказ Міністерства освіти і науки України від 09.11.2010 № 1067 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://infosurs.gov.ua/uploads/files/1341211318_1067.pdf.
13. Про Перелік напрямів (спеціальностей) та їх поєднання з додатковими спеціальностями і спеціалізаціями для підготовки педагогічних працівників за освітньо-кваліфікаційними рівнями бакалавра, спеціаліста, магістра : лист Міністерства освіти і науки України від 06.12.2007 № 1/9-736 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://pedrada.com.ua/regulations/1521/8456/8458/469177/>.
14. Профессионализм современного педагога : методика оценки уровня квалификации педагогических работников / под науч. ред. В. Д. Шадрикова. – Москва : Логос, 2011. – 168 с.

Дата надходження до редакції
авторського оригіналу : 2.01.2016

Успенская В. Н. Профессия «Учитель основ здоровья»: нормативная база становления.

А Осуществлен анализ нормативных документов и научных исследований, которые обосновывают понятие «профессия», «квалификация», «учитель основ здоровья». Проанализировано, по какому образовательному уровню отечественного педагогического образования обеспечивается подготовка педагогических работников по направлению и специальности «Здоровье человека», предоставляя квалификацию «Учитель основ здоровья». Выявлено, какие отрасли знаний потенциально готовы обеспечить подготовку учителей предмета на квалификационно-образовательных уровнях «бакалавр», «специалист», «магистр».

Ключевые слова: профессия, квалификация, учителя основ здоровья, предмет «Основы здоровья».

Uspens'ka V.M. Health fundamentals teacher's profession: regulatory framework development.

С This paper presents the performed analysis of regulatory documents and scientific studies which give proof of the concepts of «Profession», «Qualification», «Educator» and «Teacher of Health Fundamentals». It was analyzed which academic levels of national pedagogical education provide the training of teaching staff in the field and specialty of «Human Health» giving the qualification of «Teacher of Health Fundamentals». It was found which subject areas are potentially ready to provide the training of teachers of «Bachelor's», «Specialist's» and «Master's» academic degrees.

Key words: profession, qualification, teacher of Health Fundamentals, subject «Health Fundamentals».